

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2016 r., Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygn. akt I C 1406/16:

1. zasądził od M. J. na rzecz E. D. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 7.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.587 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. ustalił, że zobowiązanie M. J. jest solidarne ze zobowiązaniem I. Ż. objęte nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 22 marca 2016 roku wydanym w sprawie sygn. akt I Nc 4482/15.

Od powyższego wyroku apelację wniosła tylko pozwana zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła naruszenie:

1. prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c., art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. oraz art. 217 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. polegające na nieuzasadnionym nieuwzględnieniu wniosków dowodowych pozwanej (o zwrócenie się o dokumentację dot. kredytu oraz z opinii biegłego), które to wnioski dowodowe zmierzały do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oparciu rozstrzygnięcia (i ustaleń faktycznych) na niepełnym materiale dowodowym, a nadto dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji takich samych ustaleń faktycznych;
2. nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.) wyrażające się w braku rozważenia podniesionego zarzutu potrącenia, a nadto nieprzeprowadzeniu postępowania zmierzającego do zweryfikowania zarzutów pozwanej.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne i rozważania prawne przeprowadzone przez Sąd Rejonowy, dlatego nie ma obowiązku ich ponownego przytaczania i analizy w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się zbiorczo do zarzutów odnoszących się do przepisów postępowania, należy stwierdzić, że przede wszystkim dotyczą one kwestii oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodów z korespondencji komorniczej oraz z opinii biegłego do spraw rachunkowości. Powyższe działanie Sądu I instancji, w ocenie apelującej, skutkowało wydaniem błędnego orzeczenia opartego na podstawie niepełnego materiału dowodowego i zbyt swobodnej jego ocenie.

Powyższe zarzuty są całkowicie bezzasadne.

Podstawowe znaczenie dla uzasadnienia powyższego stanowiska ma art. 227 k.p.c., zgodnie z którym, przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W związku z powyższą normą prawną, nie jest więc uchybieniem procesowym pominięcie dalszych dowodów, gdy w świetle zebranego materiału okoliczności istotne stały się między stronami niesporne, a dalsze dowody miałyby jedynie służyć naświetleniu okoliczności towarzyszących, nieistotnych dla rozstrzygnięcia, albo zmierzały do wykazania okoliczności, które zostały

udowodnione zgodnie z twierdzeniami strony sprawy (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1970 r., II CR 377/70, LEX nr 6781).

W przedmiotowej sprawie, wszystkie okoliczności istotne do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia zostały udowodnione. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, zgromadził w wystarczającej ilości materiał dowodowy, dokonał jego oceny zgodnie z wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W związku z tym, warto tylko dookreślić, że obowiązek zapłaty przez pozwaną kwoty 7.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami na rzecz powoda oraz solidarność zobowiązania pozwanej z zobowiązaniem I. Ż. wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy, ten materiał dowodowy odnoszący się do powyższego to m. in. umowa kredytu z dnia 6 stycznia 2006 r. - k. 19-24; kopia oświadczenia o udzieleniu poręczenia – k. 23-24; kopia bankowego tytułu egzekucyjnego – k. 26, kopia postanowienia – k. 27-28; poświadczona za zgodność kopia umowy wraz z Załącznikiem i Aneksem – k. 67-79v.

Nie można zgodzić się również z podniesionym przez apelującą zarzutem nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Rejonowy w kwestii zarzutu potrącenia zgłoszonego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego przez pozwaną.

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce wówczas, gdy sąd I instancji nie orzekł merytorycznie o żądaniu strony, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego i w swoim rozstrzygnięciu w istocie nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy (zob. m. in. post. SN z 1.12.2000 r., V CKN 80/00, L.; wyr. SN z 24.3.2004 r., I CK 505/03, Monitor Spółdzielczy 2004, Nr 6, s. 45 oraz wyr. SN z 5.9.2008 r., I CSK 51/08, L.). Sąd Rejonowy w skarżonym rozstrzygnięciu orzekł o żądaniu strony, zbadał materialną podstawę żądania oraz odniósł się do wszystkich zarzutów stron (niczego nie pominął). Odniósł się także do samego zarzutu potrącenia poprzez stwierdzenie, że pozwana nie udowodniła, że przysługuje jej względem powoda roszczenie w kwocie 69.142,85 zł (str. 7 uzasadnienia do wyroku o sygn. akt I C 1406/16). Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego także w tej kwestii.

Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, obciążono pozwaną kosztami powstałymi po stronie powodowej na etapie postępowania apelacyjnego. Na kwotę 1.200,00 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w kwocie ustalonej na podstawie § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015. 1804, ze zm.).